

Vești misionare

Trimestrul 1, 2016

Purtător de lumină pe Amazon

Amazonul este cel mai lung fluviu din America de Sud, care străbate munții Anzi din Peru și ajunge până la Oceanul Atlantic – o distanță de aproape 6 400 de kilometri. Pe ambele maluri ale acestui mare fluviu, trăiesc multe triburi la care nu s-a ajuns până acum. La începutul anilor '30, pastorul Leo Halliwell și soția lui, Jessie, au pornit în misiunea de a ajunge la acești oameni. Navigând de-a lungul Amazonului în ambarcațiunea de lemn pe care și-o construiseră chiar ei, vasul *Luzeiro* („Purtător de lumină”, în limba portugheză), cei doi au dus speranță și vindecare multor oameni care locuiau pe malurile acestui fluviu atât de faimos. Familia Halliwell a avut multe experiențe misionare. Mai jos este relatată una dintre acestea, consemnată de Charlotte Ishkanian.

Îngerii de pe Amazon

Pastorul Halliwell conducea vasul *Luzeiro* de-a lungul fluviului în timp ce Jack, fiul lui, în vârstă de cincisprezece ani, scruta atent jungla în speranța că va zări un jaguar, „leopardul junglei”. Deasupra lor zbura un frumos papagal macaw, scoțând zgomote puternice. Apoi, treptat, motorul bărcii a început să încetinească și Jack a putut observa trei bărbați bine îmbrăcați făcând semne din mâini către *Luzeiro*. Ei erau într-o canoe.

– Bună ziua, a strigat unul dintre ei. Ne puteți remorca și pe noi în amonte?

Pastorul Halliwell știa că este periculos să iei necunoscuți. Dar ceva îi spunea să oprească.

– Aruncă-le o frânghie, Jack, i-a spus el fiului său.

Jack i-a aruncat unuia dintre bărbați o frânghie, pe care acesta a legat-o de barca lor.

Ceilalți doi bărbați s-au mutat în vasul lor și s-au așezat alături de pastorul Halliwell, care conducea vasul de-a lungul malului. Dintr-odată, unul dintre bărbați a pus mâna pe cârmă și a răsucit-o brusc.

Barca s-a clătinat puțin, apoi a început să se îndepărteze de mal, îndreptându-se rapid spre mijlocul fluviului. Acea mișcare bruscă aproape că l-a aruncat pe Jack peste bord!

Pastorul Halliwell se uita îngrijorat la apele prin care tocmai trecuseră. La nici șase metri de locul spre care se îndreptau, se puteau observa vârfurile zimțate a sute de stânci, care se aflau aproape de suprafața apei. Dacă vasul s-ar fi lovit de ele, ar fi fost distrus.

– Oh! a exclamat pastorul Halliwell. Mulțumesc! Ne-ai salvat vasul și, probabil, viețile!

Bărbatul i-a zâmbit, dar nu a spus nimic, continuând să conducă atent ambarcațiunea prin acele ape presărate cu stânci. Apoi bărbatul i-a predat cârma înapoi pastorului Halliwell.

– Îți mulțumim că ne-ai luat, domnule, a spus bărbatul. Dacă oprești, noi vom coborî acum.

Ce ciudat! Se gândea pastorul Halliwell. *Nu pare să fie niciun sat prin apropiere.* Și totuși a oprit vasul și cei doi bărbați au trecut înapoi în canoe, îndreptându-se spre mijlocul fluviului.

– Uită-te încotro merg, i-a spus Leo lui Jack.

– Tati, au dispărut! a strigat Jack.

Leo s-a întors să se uite și a văzut că fluviul era liber. Pe suprafața apei, nu era nicio canoe, nici vreo undă lăsată de vreo ambarcațiune, nimic. Cei trei bărbați, împreună cu barca lor, dispăruseră.

Darurile pentru misiune au sprijinit lucrarea familiei Halliwell și continuă să sprijine proiectele misionare destinate oamenilor din satele izolate și orașele mari situate de-a lungul fluviului Amazon. O parte din darurile care se vor strânge în cel de-al treisprezecelea Sabat din acest trimestru vor fi folosite pentru construirea de „biserici plutitoare”, care să fie folosite împreună cu bărcile *Luzeiro* de pe Amazon.

*Charlotte Ishkanian,
fost editor al veștilor misionare trimestriale.*

Un vis devenit realitate (1)

Încă de când era mică, Samantha îi plăcuse să asculte veștile captivante despre vasul misionar *Luzeiro*. Fascinată, ea își imagina cum ar fi să lucreze și ea ca misionară pe Amazon, la fel ca Leo și Jessie Halliwell. Nu avea de unde să știe atunci că visul ei avea să se împlinească.

După absolvirea liceului, Samantha a fost acceptată în programul pentru asistenți medicali de la Universitatea de Stat Parana de Vest, din sudul Braziliei. Fiind acolo, s-a văzut pusă în fața unei alegeri, deoarece unele cursuri se țineau sâmbăta. Ar fi putut să participe la acele cursuri în alte zile, dar aceasta ar fi însemnat să mai rămână la școală încă un an. Însă lucrurile s-au rezolvat și totul s-a încheiat cu bine.

La sfârșitul experienței ei universitare, Samantha a primit multe oferte de lucru, dar inima ei era înclinată spre misiune. Când i-a fost adresată invitația de lucra ca misionar voluntar timp de un an în regiunea amazoniană din nordul Braziliei, Samantha a luat în calcul această posibilitate.

„Doamne Isuse”, se ruga ea, „dacă vrei ca eu să merg, Te rog, deschide Tu toate ușile pentru mine. Nu știu ce să fac, dar, dacă Tu vrei să merg în această zonă, voi merge.” După rugăciunea ei, „ușile” au început să se deschidă. „Dorința inimii mele a devenit mai puternică și știam că Isus are un plan”, spune ea.

La scurtă vreme după aceea, Samantha a ajuns în inima regiunii amazoniene, participând la instruirea oferită de „Salva Vidas”, o organizație misionară adventistă care îi instruește pe voluntari pentru a lucra în junglă, făcând evanghelizare de sănătate și ținând studii biblice. După trei luni, coordonatorul de proiect a dorit să vorbească cu Samantha: „Știu un loc potrivit pentru tine, într-un sat mic. Vei fi și asistentă medicală pe *Luzeiro*.”

Samanthei nu îi venea să creadă ce auzea. „Am fost atât de fericită!” își amintește ea. „Aici îmi pot folosi tot timpul abilitățile de asistentă. Oamenii sunt foarte simpli, cu probleme simple și eu îi pot ajuta. Asta

este exact ce vreau să fac – să îi educ pe oamenii care nu au cunoștințe despre sănătate. Aici pot ajuta și asta mă face foarte fericită!”

Ca asistentă pe *Luzeiro*, Samantha lucrează acum cu ADRA (Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor) și s-a stabilit într-un sat de unde conduce un fel de clinică mică. În fiecare săptămână, ea merge cu *Luzeiro XXVI* și vizitează satele răspândite de-a lungul Amazonului, oferind singurele servicii de îngrijire medicală disponibile miilor de oameni de acolo.

Fie că e pe *Luzeiro*, fie că e în clinică, Samantha înfruntă adesea urgențe și știe că doar Dumnezeu o poate ajuta. De multe ori, a văzut intervenția Sa directă în salvarea vieților unor oameni.

Într-o seară, devreme, Samantha urmărea cu privirea o ambarcațiune mică, îndreptându-se spre mal. De îndată ce a ancorat, din barcă a sărit un bărbat care avea mâna înfășurată în niște bandaje pline de sânge. Rapid, Samantha a desfășurat pânza care îi învelea mâna și a văzut degetele și palma ciopârțite. *(Va continua.)*

Sâmbătă, 16 ianuarie 2016

Un vis devenit realitate (2)

Samantha era încântată să lucreze în jungla amazoniană ca asistentă medicală, pe vasul misionar Luzeiro și într-o clinică de la sat, oferind singurul ajutor medical posibil pentru mii de persoane care locuiau de-a lungul fluviului. Adesea se confrunța cu urgențe medicale, când trebuia să depindă total de Dumnezeu. Într-o seară, la clinică a venit un bărbat, având mâna înfășurată în bandaje pline de sânge.

– Ce s-a întâmplat? I-a întrebat ea.

– Lucram la o mașină de polizat, a răspuns el, și mi-am prins mâna între cuțite.

Samantha și fata care o ajuta, Gloria, i-au curățat rana cu atenție, au pus o cremă cu antibiotic și l-au bandajat din nou, folosind feșe

curate. În timp ce se rugau cu el, fetele și-au dat seama că acest om avea nevoie de o îngrijire mai bună decât puteau ele să îi ofere acolo și l-a cerut ajutor lui Dumnezeu.

Câteva minute mai târziu, la clinică a venit o familie – mama, tatăl și fiul lor de zece ani. Băiețelul fusese mușcat la picior de un șarpe veninos Surucucu – unul dintre cei mai veninoși șerpi din Amazon.

– Cât timp a trecut de la mușcătură? a întrebat Samantha.

– Cam cinci ore, au răspuns ei.

Samantha era de-a dreptul șocată. Potrivit literaturii medicale, băiatul ar fi trebuit să fie mort de mult. I-a acordat îngrijire de urgență, făcând tot ce îi stătea în putere să oprească răspândirea veninului.

Și familia încercase să îl trateze pe băiat, aplicând cafea pe mușcătură și punându-l pe băiat să mănânce coada șarpelui, crezând că acest lucru îl va proteja. Dar, fiind tot mai slăbit, părinții au hotărât să îl aducă pe băiat la clinică. Samantha știa că era o minune că băiatul era încă în viață și mai știa că acest copil avea în continuare nevoie de ajutor divin pentru a supraviețui. Era clar că atât băiatul, cât și bărbatul cu mâna zdrobită ar fi trebuit să fie duși la cel mai apropiat spital – o călătorie de opt ore cu o barcă obișnuită, sau de două ore, dacă ar fi folosit barca rapidă a celor de la ADRA – vasul *Jessie Halliwell*.

Vasul rapid era cea mai bună opțiune, dar consuma foarte mult combustibil și avea să golească rezervele pentru toată luna. Combustibilul de rezervă fusese pus deoparte pentru urgențele care ar fi putut să apară în timpul vizitei unui grup din partea Diviziunii America de Sud, care era acolo pentru a face unele îmbunătățiri la clinică și în sat.

Știind că erau în pericol două vieți, Herber Kalbermatter, directorul ADRA Brazilia, pentru regiunea Amazon, a mers să vorbească cu grupul de vizitatori, explicându-le situația. De îndată, ei i-au spus să folosească tot combustibilul, iar ei se vor încrede în Dumnezeu pentru protecție.

Era întuneric și ploua când Samantha și cei doi pacienți ai ei au urcat la bordul vasului *Jessie Halliwell* pentru o călătorie de două ore spre cel mai apropiat spital. Ploaia cădea continuu, dar micul vas înainta în viteză, ducându-și prețioasa încărcătură spre desti-

nație. Samantha s-a îngrijit cât a putut de bine de pacienții ei și a continuat să se roage ca Dumnezeu să intervină. (*Va continua.*)

Sâmbătă, 20 ianuarie 2016

Un vis devenit realitate (3)

Samantha este asistentă medicală în jungla amazoniană. Adesea se confruntă cu urgențe în care trebuie să depindă doar de ajutorul lui Dumnezeu. Într-o seară, la clinică a venit un bărbat care își zdrobise mâna la polizor și un băiat care fusese mușcat de un șarpe veninos. Singura șansă de a le salva viețile era să fie transportați cu barca cea mai rapidă la cel mai apropiat spital, aflat la două ore distanță.

În cele din urmă, micul grup a ajuns la Manacapuru, cel mai apropiat oraș. Băiatul a fost internat la spitalul local, iar celălalt bărbat a fost dus la un spital mai mare, în Manaus, călătorind încă două ore pentru a primi un tratament specializat.

Samantha nu s-a mai întâlnit cu acel bărbat, dar, o săptămână mai târziu, l-a vizitat pe băiat la spital. „Se simțea foarte bine!” ne spune ea. „Acolo mi-au spus că internarea lui de urgență în spital a fost crucială pentru viața lui. Dacă nu am fi fost acolo să-l ajutăm, ar fi murit. Acum, când îl revăd pe băiețel, mă gândesc că *Isus este minunat!* El și-a întins mâna asupra acelei situații și a salvat două vieți. Nu știu cum aș putea să exprim cât de minunată a fost acea experiență – un adevărat dar din partea lui Isus. Băiețelul este sănătos acum, îi place să joace fotbal și mă bucur că l-am putut ajuta.”

Viața la sat nu este ușoară – acces limitat la apă și la electricitate (numai trei ore pe zi), fără telefon sau internet și foarte puțin contact cu lumea din afară. Adesea, trec săptămâni bune în care Samantha nu reușește să ia legătura cu familia ei.

Dar ea nu ține cont de aceste inconveniente. „Simt că viața mea s-a schimbat în perioada petrecută aici, mintea mea, totul. Acum

Îmi dau seama care sunt lucrurile importante în viață. Înțeleg mult mai mult despre Isus și cred că El m-a adus aici. Pot să îi ajut pe oameni și pot să le ofer salvare. Isus mă folosește pentru a-i ajuta pe alții și apoi El mă binecuvântează, oferindu-mi cu mai mult decât aş putea eu oferi!”

În prezent, Samantha slujește în regiunea Amazonului pentru un an. După aceea, plănuiește să se întoarcă acasă, dacă Dumnezeu nu o va călăuzi altfel. „Încă nu știu care este planul Lui”, ne-a spus ea. „Vreau doar să aud glasul lui Isus: «Trebuie să stai» sau «Trebuie să pleci.» Dar știu că viața mea s-a schimbat și, când mă voi întoarce, voi fi o altă persoană. L-am auzit pe Isus și vreau să îmi folosesc talentele și cunoștințele de asistentă pentru a-i salva pe alții.”

Pentru cei care se gândesc să se alătore slujirii misionare, Samantha are câteva sfaturi: „Prima dată când m-am gândit la slujirea misionară, am zis că voi lucra, poate, o săptămână sau o lună, dar aici am învățat că slujirea misionară îți schimbă întreaga viață și că Isus are un plan pentru viața ta! Obişnuiam să cred că e important să ai o slujbă bine plătită, să ai o mașină, un apartament, dar acum pot vedea că toate acestea reprezintă doar puțin în comparație cu ce are Isus pentru tine. Ascultă-L pe Isus! El poate să schimbe și viața ta.”

Gina Wahlen, editor pentru veștile misionare trimestriale.

Sâmbătă, 27 ianuarie 2016

Am găsit aurul veritabil (1)

Amair s-a născut în Manaus – orașul-capitală al regiunii Amazoniene. La scurtă vreme după nașterea lui, părinții săi au divorțat, iar mama l-a dus pe Amair în Manacapuru, un oraș de pe malul Amazonului. Și, pentru că familia lor lucra în agricultură, mama lui Amair s-a mutat în cele din urmă mai la nord, într-un sat în care credea că pământul era mai bun.

Între timp, Amair a crescut și a fost recrutat pentru serviciul militar. După trecerea celor cincisprezece luni de serviciu militar, Amair era pregătit pentru un alt fel de aventură – căutarea de aur! În anii '80, febra căutării aurului a lovit și Brazilia și toți căutătorii de aur migrau spre zonele în care se putea găsi aur.

Fratele lui Amair locuia într-una din zonele „de aur” și l-a invitat să locuiască împreună cu el. Amair nu știa că fratele lui devenise adventist de ziua a șaptea. Lucrând împreună, fratele lui a început să îi împărtășească lui Amair credința lui. Dar la numai o săptămână după ce a ajuns acolo, guvernul a închis toate locurile căutate de vânzătorii de aur și Amair și-a pierdut locul de muncă. Deși era foarte dezamăgit, a rămas cu fratele lui pentru o vreme și a continuat să învețe de la el. „Fratele meu mi-a povestit despre Isus și acest lucru mi-a adus fericire. Pierdusem aurul pe care îl căutam, dar am găsit altul, am găsit aurul cel mai de preț!”

Fratele lui Amair i-a oferit un set de studii biblice și, la scurtă vreme după aceea, Amair a primit botezul în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Dar apoi a început să îi vorbească. Cum rămânea cu restul familiei? Cine avea să le împărtășească și lor această comoară cerească?

Prima dată, Amair a mers la sora lui, care locuia în Manaus. Spre surprinderea și încântarea lui și ea devenise adventistă. Acolo a stat un an, timp în care sora lui i-a întărit și mai mult credința.

Tot în acea vreme, Amair a întâlnit o tânără, pe nume Francinette, care nu era adventistă. Neștiind unde se va ajunge, Amair s-a împrietenit cu Francinette, hotărât să o câștige pentru Dumnezeu și... pentru el! Cei doi au fost prieteni o lungă perioadă de timp și Amair a putut să țină studii biblice cu Francinette. „La început, ea a îmbrățișat adevărul și apoi a început să mă îmbrățișeze și pe mine!” ne spune Amair zâmbind. În cele din urmă, Francinette a primit botezul și, mai târziu, cei doi s-au căsătorit. Apoi cuplul s-a mutat într-un sat mai spre nord și, la invitația mamei lui Amair, s-au mutat în satul în care locuia ea.

În sat era nevoie de un învățător și, în acea vreme, guvernul regiunii Amazon a dat o lege care spunea că oricine a absolvit ciclul

primar se poate califica pentru postul de învățător în comunitatea din care face parte. Amair a fost ales să fie învățător în satul său.

Amair era un învățător înnăscut, dar el voia să îi învețe pe „elevii” săi mai mult decât doar să citească, să scrie și să socotească. El voia să le ofere și „aurul lui Dumnezeu” pe care îl descoperise și el!

(Va continua.)

Sâmbătă, 6 februarie 2016

Am găsit aurul veritabil (2)

Părinții lui Amair au divorțat și el s-a mutat împreună cu mama lui într-un sat de pe malul Amazonului. Apoi a fost recrutat pentru serviciul militar. După aceea, Amair a mers să locuiască cu fratele lui; plecase în căutare de aur și a găsit „aurul ceresc”. Dorind să împărtășească și cu alții această comoară, el a mers la sora lui, apoi s-a căsătorit și, în cele din urmă, s-a mutat în satul lui natal și a devenit învățător acolo.

Un prieten adventist a auzit că Amair și Francinette s-au mutat în acel sat și, dorind să îi ajute să pună bazele unei biserici, s-a mutat și el alături de ei. Au început să se întâlnească în fiecare Sabat la umbra unor copaci de lângă fluviu. Curând după aceea, alți săteni au început să îi observe și au vrut să li se alătore în închinare. Amair a început să țină studii biblice și grupul a continuat să crească.

Nu a trecut mult până când vestea aceasta a ajuns și la mama lui Amair. I-a fost atât de rușine când a aflat că fiul ei era adventist de ziua a șaptea, încât l-a renegat și l-a blestemat.

Amair și Francinette au început să se roage pentru mama lui, dar lucrurile păreau să se înrăutățească tot mai mult. De îndată ce începeau să studieze Biblia cu cineva, în următoarea zi, mama lui Amair mergea la acea persoană și îi spunea că Amair îi învață numai minciuni.

„Dar noi aveam încredere că, la momentul potrivit, Dumnezeu avea să lucreze”, spune Amair. „Oamenii aveau inimi deschise și au primit mesajul.”

Tot mai mulți săteni le împărtășeau și altora adevărul pe care îl descopereau în studiile biblice ținute de Amair. Grupul care se întâlnea sub copaci a devenit atât de mare, încât au hotărât să construiască o biserică adventistă de ziua a șaptea. Un pastor de la birourile Conferinței locale a venit să îi boteze pe noii credincioși și a organizat oficial biserica de acolo. Astăzi, biserica din care la început făcea parte doar o familie are o sută treisprezece membri.

Când mama lui Amair a văzut cât de repede creștea biserica adventistă, a luat legătura cu preotul din sat și i-a cerut să se construiască o biserică catolică în sat. Viața ei personală era zbuciumată și nu a trecut mult timp până a divorțat și de al doilea soț. Nu s-a reușit nimic cu construirea unei biserici catolice.

Dezamăgită, mama lui Amair a hotărât să se mute din acel sat. Totuși, în mod uimitor, învățăturile biblice pe care le auzise au influențat-o. Ea a ajuns să înțeleagă adevărul despre Sabatul zilei a șaptea, dar îi era rușine să îl păzească. De îndată ce s-a mutat în alt loc, ea a început să păzească în taină Sabatul („pentru Dumnezeu Tatăl”, spunea ea) și a continuat să meargă la biserică duminica („pentru Isus”).

Dumnezeu a continuat să lucreze la inima ei și, după o serie de studii biblice, a ajuns să accepte tot mesajul advent și a primit botezul. Apoi s-a întors în satul ei pentru a vorbi cu frații ei, încurajându-i să accepte „comoara” pe care o descoperiseră și ea, și Amair.

Unul dintre proiectele pentru darul din Sabatul al treisprezecelea este pentru construirea unei „biserici plutitoare”, care să fie folosită pentru a ajunge la oamenii din satele amazoniene izolate.

(Pentru mai multe vești misionare și informații, accesează <https://am.adventistmission.org/mq-adult.>)

Gina Wahlen, editor al veștilor misionare trimestriale.

***Tragedia veacurilor* în casa unui traficant de droguri**

Luis făcea parte dintr-o trupă de rockeri amatori, din orașul brazilian Jequité, sau Orașul Soarelui, cum mai este numit, datorită temperaturilor medii de peste 32°C. În căutarea plăcerii, Luis și prietenii lui obișnuiau adesea să consume droguri periculoase.

Într-o zi, fiind în casa unui traficant de droguri, Luis a găsit un exemplar din *Tragedia veacurilor*. După ce a răsfoit cartea în grabă, a întrebat dacă ar putea să o împrumute. Subiectele din carte i se păreau fascinante. Fuma marijuana împreună cu prietenii și, în timp ce fumau, citeau din carte pe rând, cu glas tare. Unora le plăcea ce auzeau, altora nu. Lui Florisvaldo, care credea în spiritism, i-a plăcut foarte mult cartea.

După vreo trei zile, grupa de prieteni a urcat un deal, numit Alto Cruzeiro. Băieții s-au așezat și au început să fumeze și să citească din Biblie și din *Tragedia veacurilor*. Dintr-odată, Florisvaldo a început să strige: „Nu vreau Biblia!” Dându-și seama că Florisvaldo era posedat de un duh rău, alt prieten a sărit în picioare și a luat-o la fugă speriat. Dar Luis a continuat să citească. Făcea pauze doar pentru a-i cere prietenului său să se gândească la Numele lui Isus. După puțină vreme, duhul rău i-a dat pace.

Dându-și seama că prietenul lui avea nevoie de ajutor, Luis l-a convins pe Florisvaldo să meargă împreună cu el la o biserică adventistă, unde putea primi ajutor. La biserică, celor doi tineri le-a plăcut predica ținută de un membru laic. După o vreme, au participat la o tabără pentru tineri, unde au studiat Biblia cu alți tineri și s-au predat cu totul lui Isus.

Și, pentru că nu putea ține această bucurie doar pentru el, Luis a trimis o carte *Tragedia veacurilor* și unui văr al lui, Thomas, care era student la Jurnalism la o facultate din orașul portuar Salvador. Fiind un cititor avid, Thomas a parcurs cartea rapid, pentru că îi fusese stârnit interesul. Ajuns pe la jumătatea cărții, el s-a simțit condam-

nat din cauza vieții lui păcătoase. Dar nu a putut să lase cartea din mână până când nu a aflat și finalul. Convingerea lui a devenit și mai puternică citind ultimele capitole.

Când a sosit vacanța, Thomas a mers în vizită la un alt văr, Jequié. Luis i-a spus lui Thomas multe lucruri despre noua lui credință și l-a luat cu el la biserică. Thomas l-a primit cu bucurie pe Isus și făgăduința Lui că îi va oferi iertare. Dar acum era pus în fața altui conflict – prietena lui se opunea interesului lui față de religie.

Într-o seară, fiind în casa unei mătușe, Thomas a visat că l-a văzut pe Isus învăluit într-o lumină strălucitoare. Dimineața următoare, Thomas și-a predat pe deplin viața lui Hristos. Obiceiurile lui s-au schimbat. S-a despărțit de prietena lui și a început pregătirea pentru botez. Luis s-a bucurat mult să vadă că vărul lui și câțiva membri ai trupei rock din care făcuse parte el însuși au primit botezul.

Zece persoane au fost botezate ca rod al lucrării Duhului Sfânt prin cartea *Tragedia veacurilor*, pe care au găsit-o în casa unui traficant de droguri.

Astăzi, Florisvaldo, cel care credea în spiritism, îi slujește lui Dumnezeu ca evanghelist cu literatură, iar Thomas a devenit pastor în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

*Nevil Gorski, fost director al Departamentului de Educație,
Diviziunea America de Sud.*

Sâmbătă, 20 februarie 2016

„Aceasta este ultima ta șansă” (1)

Timp de patruzeci și cinci de ani am lucrat ca preoteasă satanistă, eram medium pentru spirite, pentru Satana. Oamenii mă plăteau să le spun viitorul, să îi ajut să ia o decizie sau chiar să îl îmbolnăvesc pe un dușman de-al lor. Intram în transă și invocam spiritele să intre în mine și să vorbească prin mine. Apoi spuneam răspunsul dat de acel duh la întrebarea persoanei care venea la mine.

Eram mare-preoteasă, mă numeam „Mama sfinților.” Mulți mediumi au un singur spirit, dar în mine veneau mai multe spirite – uneori chiar o legiune de 1 000 de îngeri răi! Adesea, îmi țineam ritualurile în locuri speciale – pe plajă, pe malul râului sau în cimitir, dar întotdeauna noaptea.

Într-o noapte, am mers la cimitir pentru a oficia un ritual pentru un protector. După ritual, m-am simțit epuizată și am adormit foarte repede. În acea noapte, am avut un vis și am văzut un bărbat care avea părul castaniu și lung și era îmbrăcat într-un alb care te orbea. Într-o mână avea o carte, iar în cealaltă, un lanț cu multe chei. El mi-a spus: „Acestea sunt cheile Iadului. Am venit în Numele lui Dumnezeu. Urmează-Mă. El are un plan pentru tine.”

Acest vis era atât de diferit de toate visele de dinainte! M-a tulburat foarte mult. Am început să cred că avusesem acel vis pentru că eram obosită. După o vreme, am uitat de el.

Patru ani mai târziu, după o mare sărbătoare satanică, l-am visat din nou pe bărbatul îmbrăcat în alb. Din nou el mi-a spus: „Am venit în Numele lui Dumnezeu. Am venit să îți mai dau o șansă.” În mâna lui am văzut scrise Cele Zece Porunci pe tablele de piatră. M-am trezit și am încercat să înțeleg semnificația visului. Dar nu am reușit și, din nou, am uitat de vis după o vreme.

După alți doi ani, m-am îmbolnăvit foarte grav. Am mers la spitalul adventist pentru a fi operată. Acolo i-am povestit doctorului despre visele mele și l-am întrebat ce credea că înseamnă acele vise. Doctorul mi-a vorbit despre Dumnezeu și mi-a dăruit câteva reviste și broșuri despre Dumnezeu și despre rugăciune. Dar le-am aruncat pe toate la gunoi, fără să le citesc. M-am întors la ocupația mea, să lucrez pentru Satana, și am uitat despre Dumnezeu și despre îngerul din visele mele.

Ziua de 1 ianuarie este una specială de închinare la spirite. În acea zi, în urmă cu câțiva ani, am mers în cimitir pentru a ține niște ritualuri pentru care mă plățiseră oamenii – cineva dorea să fac să i se îmbolnăvească dușmanul; altcineva voia să o fac pe o femeie să se îndrăgostească de un bărbat. Aveam o listă cu ritualurile pentru acea seară, dar mă simțeam rău. După ce am terminat ceremoniile,

am mers la spital. Ajunsă acolo, mi-am pierdut cunoștința și am stat în comă trei zile. *(Va continua.)*

Sâmbătă, 27 februarie 2016

„Aceasta este ultima ta șansă ” (2)

Dorandina era preteasă satanistă. Ea ținea ritualuri în timpul nopții și era plătită să întrebe spiritele și să rostească vrăji. De două ori a avut un vis cu un bărbat îmbrăcat în alb, care i-a spus că Dumnezeu avea un plan pentru ea, dar ea nu a luat seama la vis. După ce s-a îmbolnăvit foarte tare, Dorandina a ajuns la spital și a intrat în comă.

Când m-am trezit, am fost sigură că îl visasem din nou pe bărbatul îmbrăcat în alb. Era foarte frumos: de pe fața lui strălucea o lumină. El mi-a spus: „Aceasta este ultima șansă care ți se mai acordă. Dumnezeu are un plan pentru viața ta.” Îngerul și-a întins mâna și a luat-o pe a mea. El mi-a făcut semn să îl urmez. L-am urmat pe niște scări.

Apoi l-am întrebat: „Ce trebuie să fac?”

Bărbatul mi-a spus să merg la Biserica Adventistă din Marcos. „Acea este biserica lui Dumnezeu”, a spus el, „și oamenii de acolo Îl urmează pe El.” Vocea lui era duioasă și plină de dragoste. I-am sărutat mâna și apoi el a dispărut.

În timpul celor două săptămâni cât am stat în spital, m-am gândit foarte mult la ceea ce văzusem în vis. Am hotărât că, de îndată ce voi avea destulă putere, voi merge să caut Biserica Adventistă din Marcos. Nu știam nimic despre această biserică, cu excepția faptului că adepții ei se întâlneau sâmbăta.

I-am povestit și soțului meu despre vise și despre porunca omului din vis care îmi spusese să merg la biserică. El m-a avertizat să stau departe de biserică, dar, de îndată ce m-am simțit în stare, m-am

furișat din casă într-o sâmbătă dimineața și am mers la biserică, însă poarta era încuiată. Am așteptat timp de două ore la poartă în fața bisericii. La ora 8, un bărbat a deschis poarta. El m-a invitat să mă alătur orei pentru instructorii Școlii de Sabat, care urma să înceapă.

În biserică, m-a prezentat unei doamne care m-a făcut să mă simt bine-venită. După ce ora instructorilor s-a încheiat, ea m-a condus în biserică pentru începerea Școlii de Sabat și m-a prezentat lucrătorului biblic. Apoi, s-a oferit să vină la mine acasă, pentru a mă ajuta să aflu mai multe despre Dumnezeu. Am fost încântată să o primesc în casa mea, casa cumpărată cu banii Diavolului. *(Va continua.)*

Sâmbătă, 5 martie 2016

„Aceasta este ultima ta șansă” (3)

Dorandina, o preoteasă satanistă, a avut niște vise în care a văzut un bărbat îmbrăcat în alb, dar întotdeauna le-a respins. După ce s-a îmbolnăvit foarte grav, Dorandina a ajuns în spital și a stat în comă. Când a avut același vis a treia oară, bărbatul i-a spus Dorandinei să meargă la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Marcos. Ea a început să studieze Biblia și s-a hotărât să devină creștină.

Voiam să studiez mai mult despre Dumnezeu. Cu cât studiam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că alianța mea cu Diavolul era greșită și îmi va aduce condamnarea veșnică.

Mulți oameni au continuat să vină la mine, cerându-mi să fac anumite ceremonii pentru ei. Le spuneam că nu mai pot să fac așa ceva, deoarece acum eram creștină. „Îți plătesc dublu”, se ofereau unii. Dar eu am refuzat.

Soțul meu s-a supărat foarte tare. „Cum vom mai plăti facturile dacă tu nu mai lucrezi?” mă întreba el. Copiii mei, care erau mari, au încetat să îmi mai vorbească sau să le mai pese de mine. Acum, dacă nu mai aveam bani pentru ei, nici ei nu mai aveau timp pentru mine. Soțul

meu m-a amenințat că mă părăsește dacă nu mă întorc la vechea mea meserie, de medium, însă eu am continuat să studiez Biblia.

Dar Diavolul nu a renunțat la mine fără luptă. Am distrus toate statuile și toate talismanele Diavolului și le-am spus femeilor care lucrau pentru mine că acum eram creștină și nu mă mai închinam la Diavol împreună cu ele. Atunci, ele au omorât o găină și i-au oferit Diavolului sângele ei în schimbul morții mele. Dar Dumnezeu m-a protejat și nu m-am îmbolnăvit. După ce am studiat Biblia, m-am botezat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Marcos.

Acum sunt în vârstă și doctorul mi-a spus că nu mai am mult de trăit, dar vreau să vă spun că, dacă Isus a putut să îmi transforme mie viața, poate transforma viața oricui. Îi mulțumesc lui Dumnezeu, care mi-a trimis mesajul mântuirii. Știu că voi muri, dar voi fi mântuită pentru totdeauna, deoarece Dumnezeu m-a iubit în-deajuns încât să trimită îngerul Său să mă cheme să nu îi mai slujesc Diavolului și să primesc credința adevărată.

Dorandina Sousa Melo, din Belém, Brazilia.

Sâmbătă, 12 martie 2016

De la promisiuni încălcate, la o viață nouă (1)

Pe când Francisco era doar un copil, tatăl lui îl ducea în baruri și în alte locuri în care un copil nu ar trebui să meargă niciodată. Odată, când Francisco nu a vrut să meargă cu el, tatăl lui i-a pus pistolul la tâmplă.

Când Francisco avea paisprezece ani, tatăl lui a murit. Dar abuzul pe care l-a suferit băiatul a lăsat cicatrice adânci în sufletul lui. A început să consume alcool și droguri, care să îl ajute să uite de durere. Mama și surorile lui au început să frecventeze biserica adventistă, dar Francisco era prea beat pentru a observa acest lucru.

Ajuns la vârsta majoratului, locuia împreună cu prietena lui, Neide, și cu mama ei. Când era treaz, lucra pe vase petroliere.

În ziua în care a aflat că Neide era însărcinată, Francisco a fost foarte fericit. Dar noul lui rol a avut o influență foarte mică asupra vieții lui. Uneori o bătea pe Neide, așa cum îl văzuse pe tatăl lui că făcea. Într-o zi, a bătut-o atât de tare, încât ea a pierdut sarcina. Când și-a dat seama ce făcuse, Francisco s-a dus repede la spital să o vadă. Pe drum spre spital, s-a rugat la Dumnezeu să îl ajute să scape de droguri și de alcool. I-a promis lui Neide că se va schimba și că se va purta mai bine cu ea. Neide l-a crezut. Dar nu s-a schimbat nimic. Cu următoarea ocazie în care a bătut-o, ea i-a spus să plece, fiindcă că nu mai vrea să îl vadă niciodată. Francisco a venit să o vadă în fiecare zi și i-a promis că lucrurile se vor schimba. În cele din urmă, Neide l-a primit înapoi.

Lucrurile s-au schimbat, într-adevăr. Francisco s-a afundat și mai tare în droguri. Într-o zi, aproape că a murit din cauza unei supradoze. Atunci, Neide i-a spus să nu se mai întoarcă niciodată acasă. Francisco știa că vorbea serios și atunci s-a cufundat și mai adânc în depresie.

Una dintre surorile lui i-a adus o carte religioasă. Într-o seară, pentru că nu putea să doarmă, a luat cartea și a început să citească. Din nou s-a rugat ca Dumnezeu să îl elibereze din strânsoarea drogurilor.

Când a deschis ochii, Francisco a văzut un bărbat înalt, îmbrăcat în alb strălucitor, stând lângă patul lui. Bărbatul i-a atins fruntea. Părea că acea atingere a pătruns până în străfundul minții lui. Francisco a stat nemișcat preț de câteva momente, apoi și-a dat seama că acea ființă dispăruse. S-a ridicat în pat, simțind încă presiunea pe frunte. Era pentru prima dată în viața lui când simțea pace și speranță.

Câteva clipe mai târziu, a intrat în cameră mama lui. El i-a spus că Dumnezeu îl atinsese și că îi luase dorința de a mai consuma droguri și alcool. „Sunt un om nou”, i-a spus el. „Sunt un copil al lui Dumnezeu. Vreau să merg la biserică.”

Dar mama lui auzise mult prea multe promisiuni încălcate. „Tu faci multe promisiuni, dar nu te schimbi”, i-a spus ea. Francisco știa că ea avea dreptate. Atunci s-a gândit cât de mult rău îi făcuse, dar era sigur că de această dată lucrurile erau altfel. A convins-o să se întoarcă în ziua următoare și să îl ia cu ea la biserică. *(Va continua.)*

De la promisiuni încălcate la o viață nouă (2)

Francisco știa că mulți dintre cei de la biserica mamei lui cunoșteau viața pe care o avusese în trecut. Îi era rușine să fie văzut de oameni. În acel Sabat, pastorul a vorbit despre fiul risipitor. După predică, Francisco a răspuns apelului de a-și preda viața lui Dumnezeu. Știa că singura modalitate de a fi biruitor împotriva lui Satana era să îl lase pe Isus să lupte pentru el.

Francisco nu putea să doarmă și trupul lui îi cerea droguri, dar a refuzat să cedeze. Când aceste dorințe amenințau să îl învingă, s-a înmuiat în casa mamei lui și a început să-l cânte laudă lui Dumnezeu și a citit din Biblie până i-a trecut acea stare.

Francisco a primit o mare putere din părtășia cu noii lui prieteni creștini și participa la serviciile de închinare de la biserică ori de câte ori putea. Foștii prieteni de pahar îl necăjeau de fiecare dată când mergea spre biserică având Biblia sub braț. Francisco a început să ocolească acele străzi, ca să-i evite. Apoi, i-a spus lui Dumnezeu: „Atâția ani am umblat pe stradă cu sticlele de băutură fără să-mi fie rușine. De ce îmi este rușine să fiu văzut cu Biblia?” A început să treacă din nou pe lângă prietenii lui, cu Biblia sub braț. Când îl necăjeau, le spunea: „Îmi dau seama de nevoia mea de Dumnezeu. Într-o zi și voi vă veți da seama de această nevoie.”

Francisco a studiat Biblia cu un membru din biserică și, pe măsură ce adevărurile deveneau tot mai prețioase pentru el, simțea nevoia să împărtășească noua lui dragoste pentru Dumnezeu și cu Neide. I-a trimis un mesaj prin care i-a spus că devenise creștin și a întrebat-o dacă dorea să studieze Biblia și ea. Neide a refuzat să îl creadă. Dar într-o zi, când l-a văzut, și-a dat seama că el se schimbase cu adevărat, așa că a acceptat să studieze Biblia.

Francisco încă o iubea pe Neide și a cerut-o în căsătorie. Ea a acceptat și, la scurtă vreme după botez, s-au căsătorit. Francisco a

muncit din greu pentru a strânge bani să cumpere o bucată de pământ și să construiască o casă cu o cameră.

A început să caute oameni din vecinătate cu care să poată studia Biblia. Mulți dintre vecinii lui au observat schimbările remarcabile din viața lui Francisco și doreau să afle mai mult. Două luni mai târziu, primul lui „elev” a primit botezul.

Pastorul din district a văzut dedicarea lui Francisco și l-a chemat să lucreze cu normă întreagă ca lucrător biblic. De la primul botez, în urmă cu câțiva ani, Francisco, prin zelul lui pentru Hristos și mărturia plină de putere, a condus o mie de suflete la Hristos și a ajutat la înființarea a șase biserici noi. Uneori, el studiază Biblia cu câte șaiszeci de persoane pe zi, în grupe mici.

Odată, le-a cerut prietenilor lui să se roage pentru proprietarul unui local de dans și, o săptămână mai târziu, Francisco l-a invitat să participe la studii biblice. Acesta a fost de acord și a ajuns să primească și el botezul. Acum, clubul de dans s-a transformat în biserică.

Cartierul în care locuiesc Francisco și Neide este plin de droguri și alte pericole. Dar Francisco simte că Dumnezeu l-a chemat să ajungă la acei oameni, într-un mod în care majoritatea oamenilor nu pot. Și, după cum se vede, reușește să facă acest lucru.

Francisco Heder Benicio, lucrător biblic laic, trăiește în Fortaleza, Brazilia.

Sâmbătă, 26 martie 2016

„Ești un înger?”

Florie se simțea foarte singură în noua ei casă, așa că a hotărât să își viziteze vecinii și să îi invite să studieze împreună Biblia. Patru persoane au fost de acord să vină la ea acasă pentru studiu.

Unul dintre ei se numea Nildo. Și pentru că a lipsit la studiul biblic, Florie a mers să îi facă o vizită. A bătut la ușă, dar nu a primit niciun răspuns. Când a mers la ușa din spate, i s-a părut că aude pe cineva gemând. Ușa era descuiată, așa că a intrat.

În camera din spate a văzut un bărbat mai în vârstă, care gemea. Florie, ajutor de asistentă, a observat că așternutul de pe pat era murdar și hainele îi erau ude. Omul era flămând și îi era și sete.

Florie l-a îmbăiat și l-a îmbrăcat cu haine curate. Apoi a schimbat lenjeria de pe pat și i-a pregătit ceva de mâncare. În timp ce îl îngrijea, bărbatul a întrebat-o:

– Ești cumva un înger?

– Nu, i-a răspuns ea. Eu sunt Florie și sunt de la Biserica Adventistă. Am venit să îl caut pe Nildo. A cerut studii biblice, dar nu a venit astăzi.

– Și eu vreau studii biblice, a spus bărbatul cu înflăcărare.

Florie l-a privit și a spus pe un ton plin de blândețe: „Am venit să îți aduc un mesaj.” Apoi i-a cântat un cântec.

După ce a terminat cântecul, el a exclamat:

– Știi că Dumnezeu te-a trimis aici. Nimănui nu îi place de mine. Dar astăzi am aflat că lui Dumnezeu îi pasă de mine. Am făcut multe lucruri foarte rele. Credeam că Dumnezeu nu mă mai poate ierta, dar acum știu că există speranță.

Florie și-a petrecut toată după-amiaza stând de vorbă cu acel bărbat în vârstă, care se numea Benedicto. El i-a povestit că fusese plătit să îi omoare pe dușmanii politici ai celui pentru care lucra.

Când Florie se pregătea să plece, a intrat în casă fiica lui Benedicto. A fost surprinsă să o găsească pe Florie acolo și a întrebat-o ce căuta.

– Eu sunt profesoara de Biblie a lui Nildo, i-a răspuns Florie. Și, pentru că nu a venit să studiem, am venit să îl caut, dar l-am găsit pe tatăl lui. Am văzut că avea nevoie de ajutor, așa că l-am ajutat.

Fiica lui Benedicto nu a fost deloc mulțumită.

– Dacă ai ști ce fel de om este, nu l-ai ajuta! Lasă-l singur, să moară?

Florie i-a răspuns în șoaptă:

– Dacă îmi permiteți, aș vrea să vin în fiecare zi să îl îngrijesc pe tatăl vostru!

– Treaba ta, i-a răspuns femeia.

Apoi a continuat să prezinte o imagine nu foarte plăcută despre bătrânul Benedicto, care stătea în pat și asculta. Avea capul plecat, dar Florie a putut observa lacrimile de pe obraji lui.

Ea a venit în fiecare după-masă să-l îngrijească. A început să țină cu el studii biblice. Apoi i-a invitat pe Nildo, pe sora lui și alți membri ai familiei să li se alăture. După studiu, se îngrijea de nevoile lui Benedicto.

În primele luni, Nildo a învățat să își ierte tatăl și, în Hristos, a găsit har și iertare. Benedicto, Nildo și una dintre surorile lui au primit botezul. Șase luni mai târziu, în timp ce Florie îl îngrijea, Benedicto a murit împăcat.

Florieunice Oliveira dos Santos continuă să slujească în Salvador, Brazilia.

